

vsako se noč bom v to zvezdo oziral
 v daljni deželi poslej.
 Vanjo še ti kdaj ozri se, da zlila
 v njej bova žarke svojih oči ...
 Da vsaj za hip bi ljubezen spet vzknila,
 vanjo še ti se ozri ...

PJATRUS BROŬKA (rojen 1905)

* * *

Kot znano, sem že ostarel,
 pozábiti bi te hotél.
 Lahko je reči: Srečno pot!
 A višnje zdaj cvetó povsod,
 cvetó in cvetje se blešči —
 med njim pa tvoje so oči ...
 Ko grem čez dan na senožet,
 da petje murnov čul bi spet,
 med čudovito glasbo to —
 kaj slišim: tvoj je smeh med njo!
 In ko k potoku grem pod vas,
 valove vidim tvojih las.
 Pogled mi splava zdaj k meglám,
 k oblakom — ti si tudi tam!
 In ni rešitve, saj bi rad!
 A v duši mi zveni pomlad ...

MAKSIM TANK (rojen 1912)

AVE MARIJA Zvon v katedrali zazvonil je Ave ...
 Iz uličic tesnih z leve in s prave
 gruče redovnic, v črnini, pobožne
 zgrinjajo se kot sence otožne.
 Stare, med njimi mlade postave —
 Ave Marija, ave ...

Jaz bi se tega sploh ne zavedel,
 ko bi ne bil med njimi ugledal
 lepe mladenke — po videzu ta je
 štela nemara sedemnajst majev.
 Črne oči, obrvi bahave —
 Ave Marija, ave!